

Marija Majka Crkve

Na 21. svibnja, Duhovski ponedjeljak, Crkva je po prvi puta slavila obavezan spomendan Marije Majke Crkve. Donosimo nekoliko tekstova kako bismo bolje razumjeli i više cijenili taj dan.

18.05.2018.

Jedno od posljednjih arhitektonskih dodataka na Trgu svetog Petra je mozaik Marije Majke Crkve s natpisom Totus Tuus - još jednim znakom velike ljubavi svetog Ivana Pavla II prema našoj Gospi.

Tekstovi Pape Franje

Nastavljajući našu katehezu o Crkvi, danas bih se volio osvrnuti na Mariju kao na sliku i model Crkve. Učinit ću to preuzimajući riječi Drugog vatikanskog sabora. Konstitucija *Lumen Gentium* kaže: "Kao što je sveti Ambrozije naučavao, Majka Božja je prototip Crkve po svojoj vjeri, ljubavi i savršenom jedinstvu s Kristom."(no. 63)

1. Objasnimo najprije prvi aspekt: Marija kao uzor i model vjere. U kojem smislu Marija predstavlja uzor vjere Crkvi? Razmislimo tko je bila Djevica Marija: mlada Židovka koja je čitavim srcem željela i čekala otkupljenje svog naroda. Ali u srcu te mlade djevojke nalazila se tajna koju ni ona sama nije poznavala: u Božjem veličanstvenom planu ona je trebala postati majkom Otkupitelja. Prilikom Navještenja Božji je glasnik zove *milosti punom* i otkriva joj taj

plan. Marija pristaje i od tog trenutka njezina vjera dobiva novo svjetlo: postaje utemeljena na Isusu, Sinu Božjem, koji je u njoj i od nje postao tijelom i u kojem su ispunjena sva obećanja povijesti spasenja. Marijina vjera je ispunjenje vjere Izraela; cijelo putovanje tog naroda koji iščekuje otkupljenje sadržano je u njoj i upravo je u tom smislu uzor vjere Crkve, koja u središtu ima Krista, utjelovljenju Božju bezgraničnu ljubav.

Kako je Marija živjela svoju vjeru? Živjela ju je u jednostavnosti tisuću svakodnevnih poslova i briga koje svaka majka ima, kao što je nabava hrane, odjeće, briga za kuću...

Upravo je normalan život naše Gospe poslužio kao temelj za jedinstven odnos i duboki dijalog koji se odvijao između nje i Boga, između nje i njezinog Sina. Marijino "da", savršeno već od početka, raslo je sve do trenutka Križa. Ondje je njezino

majčinstvo zagrlilo svakog od nas kako bi nas dovelo njezinom Sinu. Marija je živjela stalno uronjena u misterij Bogočovjeka, kao Njegova prva i najvjernija učenica, razmatrajući sve u svom srcu u svjetlu Duha Svetoga kako bi razumjela i živjela Božju volju.

Možemo si postaviti pitanje: dopuštamo li sebi da budemo prosvijetljeni vjerom Marije, koja je i naša Majka? Ili je doživljavamo dalekom, nekim jako različitim od sebe? U trenucima kušnje i tame gledamo li na nju kao na primjer povjerenja u Boga, koji uvijek i jedino želi naše dobro? Razmislimo o tome: možda ćemo iznova otkriti Mariju kao uzor Crkve u toj vjeri koju je posjedovala!

2. Dolazimo do drugog aspekta: Marija kao uzor ljubavi. Na koji je način Marija za Crkvu živi primjer ljubavi? Prisjetimo se spremnosti

koju je pokazala prema svojoj rođakinji Elizabeti. Svojim posjetom nije donijela samo radnu i materijalnu pomoć - dakako, i to - ali je donijela, također, Isusa, koji je tada već živio u njezinoj utrobi.

Donošenje Isusa u tu kuću značilo je dolazak radosti, i to punine radosti! Elizabeta i Zaharija radovali su se trudnoći koja se činila nemoguća u njihovoj dobi, ali mlada je Marija bila ta koja im je donijela puninu radosti, radosti koja dolazi od Isusa i Duha Svetog i nalazi izražaj u besplatnoj ljubavi: dijeljenju, pomaganju i razumijevanju drugih.

Naša Gospa također želi donijeti dar Isusa svima nama; i zajedno s Njim donosi nam Njegovu ljubav, Njegov mir i Njegovu radost. U ovome je Crkva poput Marije: Crkva nije dućan, humanitarna agencija ili nevladina organizacija. Crkva je poslana donijeti Krista i njegovo Evanđelje svima. Ona ne donosi sebe:

bila mala ili velika, slaba ili jaka, Crkva donosi Isusa i treba biti poput Marije koja je išla posjetiti svoju rođakinju. Što joj je Marija donijela? Isusa. Tako i Crkva čini i to joj je u središtu: nositi Isusa! Kad to ne bi činila, bila bi mrtva Crkva. Ona mora donositi Njega, Njegovu ljubav i milosrđe.

Govorili smo o Mariji i Isusu. A što je s nama? Nama koji i jesmo Crkva? Kakvu ljubav mi donosimo drugima? Je li to ljubav Isusa koji dijeli, oprašta i koji je blizu ili je to razvodnjena ljubav, poput bevande toliko slabe da se vino i ne osjeti? Je li to jaka ljubav ili ljubav toliko slaba da slijedi jedino emocije, traži zauvrat i vodi se interesima? Drugo pitanje: je li interesna ljubav draga Isusu? Ne, nije jer bi ljubav trebala biti slobodno darivana, kakva je Njegova bila. Kakvi su odnosi u našim župama i zajednicama? Odnosimo li se jedni prema drugima poput braće

i sestara? Ili osuđujemo jedni druge, govorimo loše jedni o drugima i iskreno nam je stalo samo do ostvarenja vlastitih želja? Je li nam iskreno i do drugih stalo? To su pitanja koja ljubav postavlja!

3. I ukratko, posljedni aspekt: Marija kao uzor jedinstva s Kristom. Gospin život bio je život žene svog naroda: Marija se molila, radila je, išla u sinagogu... Ali sve što je činila, činila je u savršenom jedinstvu s Isusom. To jedinstvo nalazi svoj vrhunac na Kalvariji: ovdje je Marija ujedninjena sa svojim Sinom u mučeništvu u svom srcu i u prikazanju Njegovog života Ocu za spas čovječanstva. Naša je Gospa sudjelovala u boli svoga Sina i prihvatila zajedno s Njim volju Oca, i to u poslušnosti koja obilato rađa plodom, koja donosi istinsku pobjedu dobra nad zlim i smrću.

Stvarnost koju nas Marija uči prelijepa je: uvijek biti ujedinjen s Isusom. Možemo se pitati sjećamo li se Isusa samo kada nešto pođe po zlu ili kad smo u potrebi ili s Njim imamo stalan odnos, duboko prijateljstvo, čak i kada to znači slijediti Ga na Križnom putu?

Zamolimo Gospodina Njegovu milost i snagu kako bi se Marijin primjer zrcalio u našim životima i životu svake Crkvene zajednice. Neka tako bude! (Audijencija, 23. listopada 2013.)

Tekstovi svetog Josemarije

Često trebamo razmatrati istinu da je Crkva dubok i velik misterij kako nikada ne bismo to zaboravili.

Nikada na ovoj zemlji nećemo u potpunosti razumjeti to otajstvo. Kad bi se čovjek, koristeći jedino svoj razum, dao na analizu toga, jedino što bi vidio bila bi grupa ljudi koja se podvrgava određenim normama i

misli na sličan način. Ali to ne bi bila Crkva.

U Crkvi mi katolici nalazimo svoju vjeru, norme ponašanja, molitvu i osjećaj bratstva. Preko nje smo ujedinjeni sa svom svojom braćom i sestrama koji su završili ovaj život i čiste se u Čistilištu - trpećom Crkvom - kao i s onima koji već uživaju u blaženom gledanju i vječnoj ljubavi trojedinog Boga - proslavljenom Crkvom. Crkva je među nama i istovremeno nadilazi povijest. Rođena je pod plaštem naše Gospe i nastavlja je slaviti ovdje na zemlji i u Nebu kao svoju majku. (*Nadnaravni cilj Crkve*, 28. svibnja 1972.)

Ako se identificiramo s Marijom i nasljedujemo njezine osobine, bit ćemo sposobni donijeti Krista, milošću Božjom, u duše mnogih, koji će se posljedično sami identificirati s Njim djelovanjem Duha Svetoga. Ako nasljedujemo Mariju, imat ćemo na

neki način udio u njezinom duhovnom majčinstvu. I sve to tiho, poput naše Gospe; nezamijećeni, gotovo bez riječi, preko istinskog svjedočenja svojeg kršćanskog života i velikodušnosti neprestanog ponavljanja njezinog *fiat*, koji obnavlja intimnu povezanost nas i Boga.

Želio bih vam reći nešto što sam čuo od dobrog kršćana koji, iako bez velikog obrazovanja u teologiji, gaji veliku ljubav prema našoj Gospi. Izreći ću to njegovim riječima koje proizlaze iz jednostavnosti i prirodnosti neučenog uma.

"Trebao bih s nekim o tome porazgovarati", rekao je. "Silno se uzrujam gledajući neke stvari koje se danas događaju. Na pripremnim sastancima za trenutni Koncil i tijekom samog Koncila izneseni su prijedlozi da se raspravlja i o 'temi Blažene Djevice Marije'. Tim

riječima: 'temi'! Je li to način kako bi djeca trebala govoriti o svojoj majci? Je li to način na koji su naši očevi ispovijedali svoju vjeru? Otkad je ljubav prema Blaženoj Djevici postala 'tema' o čijoj se prikladnosti raspravlja?"

"Ništa nije nepomirljivije s ljubavlju nego nevelikodušnost. Ne bojim se govoriti jasno", nastavio je, "štoviše, da ne radim tako, sam bih se osjećao da vrijeđam našu svetu Majku.

Raspravljalo se o tome je li ispravno zvati Mariju Majkom Crkve. Boli me i dok to izgovaram, ali bez sumnje, budući da je ona Majka Božja i Majka svih kršćana, pogotovo je onda Majka Crkve, koja okuplja sve one krštene i nanovo rođene u Kristu - Marijinom Sinu."

"Ne mogu razumjeti", nastavio je, "odakle dolazi ta sitničavost zbog koje se oklijeva dati našoj Gospi titulu koja joj dolikuje. Kako je

drugačija vjera Crkve! 'Tema' Blažene Djevice Marije! Raspravljaju li djeca o 'temi' ljubavi prema svojoj majci? Vole je i to je to. Ako su dobra djeca, puno će je voljeti. Samo stranci koji stvari pristupaju kliničkom hladnoćom kao da se radi o slučaju koji treba proučiti mogu govoriti o 'temama' i 'shemama'." Tako je to izrekla ta jednostavna i pobožna duša. Dobronamjerna i pobožna bujica emocija, iako ne dokraja poštena.

Vratimo se sada našem razmatranju otajstva Marijinog božanskog majčinstva tiho moleći i priznajući iz dubine srca: "Djevičanska Majko Božja, Onaj koji nadilazi cijeli svemir dao se zatvoriti u tvojoj utrobi kako bi postao čovjekom."

Pogledajmo što liturgija predlaže za današnju molitvu: "Blagoslovljena utroba Djevice Marije, koja je rodila Sina vječnog Oca." Usklik i nov i star,

ljudski i božanski. Mi govorimo
svome Bogu kao što se to radi u
nekim mjestima kada se želi dati
pohvala: "Blagoslovljena majka koja
te donijela na svijet." (*Prijatelji Božji*,
nos. 281-283)

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/marija-
majka-crkve/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/marija-majka-crkve/) (7.08.2025.)